

In grote paniek roept de regiassistente in haar walkietalkie:

‘Dit komt nooit goed ... Ah ja, over.’

‘Alles in orde! Zijn kleindochter zou hem gevonden hebben.’

laat haar collega weten.

‘Hij zou zijn gaan kijken naar een nieuw nest meesjes of zo?! Over.’

‘Wat, meesjes? Straks loopt alles hier in het honderd.’

Door de jarige zelf! Meesjes?! Euh, we moeten er weer aan beginnen.

Fanfare? Klaar? En start!’

'Ja, hoera! Onze verloren zoon is terug!
De weg kwijtgeraakt, Jules? Haha.'
'Burgemeester, ik was ...'

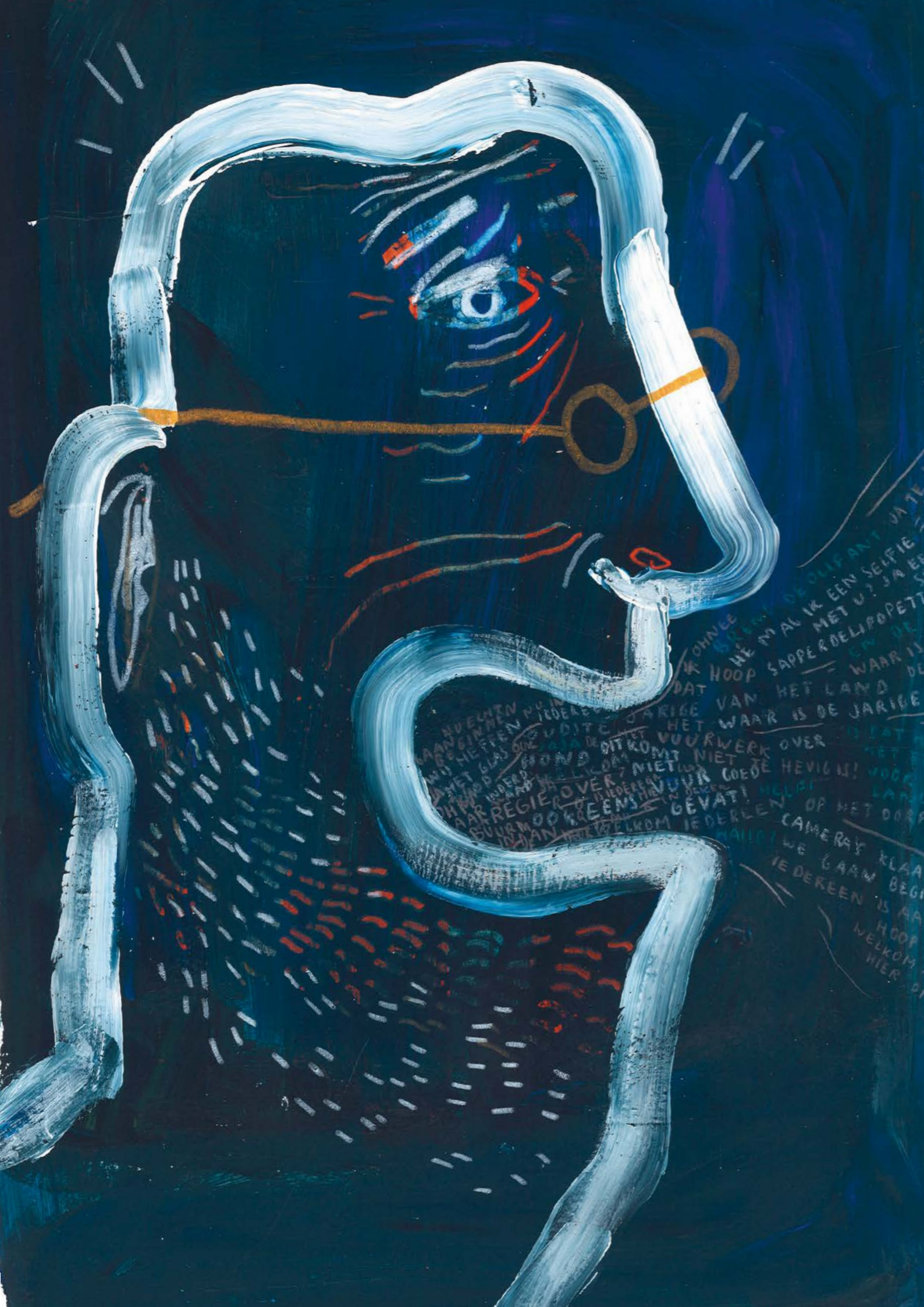

'Verdwaald misschien? Hier heb ik je krikentaart,
waar je uitdrukkelijk naar gevraagd hebt.
Alle 110 kaarsjes branden! Heb je een wens?
Dan is dit het moment, Jules. Het is misschien je allerlaatste kans!'
'Oei, een wens? Euh, en zou dat ook iets anders mogen zijn?'
'Euh ... Ja, zeker?'

Het hele dorp telt af: **3, 2, 1**
Jules blaast hard en fluistert heel stil iets vreemds ...

biets
gap
jatmous

*Lina moest superdringend plassen.
Wanneer ze terugkomt, is plots alles anders.
Er hangt een ijzige stilte.
Mensen praten, maar er komt geen geluid uit hun mond.*

*‘Hallo? Hallo! Haaaalllooooo!’
‘Ah LⁱNa. Ja, eUh, hallo.’
Jules schrikt van zijn stem.
‘Opa?’
‘Wat is eR mEt mijN stem?!’ vraagt Jules zich af.
‘Huh? Wat is dat met jouw stem?’
‘Dat is mijN Stem nieT. Dat is de stEm van de bUurv’ouw.’
‘Opa, doet niet zo raar!’
‘O, LⁱnA, wat is er GeBEurd?!’
‘Stop daarmee. Dit is echt niet grappig meer!’
‘O, Mijn God! De bUUr^vr^ouw zit in Mij.
De sTEm van de buurVrouw zit iN mij. O, HElp!’*

‘Opa! Waar zijn alle stemmen?’
roept Lina verbaasd. ‘Waarom zegt niemand iets?’